

ORCHESTRA TITANIC

Hristo Boicev

www.hristoboytchev.com

(Comedie tristă)

Unde dispar eroii la final? Aceasta este întrebarea fundamentală nu numai a piesei, dar și a existenței omenești. De fapt, această poveste este atât de amuzantă, că îți vine să plângi de atâta râs...

Cei patru vagabonzi locuiesc într-o gară abandonată. Sub regia dictatorială a recidivistului Metonjan, ei repetă la nesfârșit jaful asupra unui tren. Dar niciun tren nu oprește în gara pustie. Și astfel, viața lor decurge în repetiții interminabile, băutură și resentimente față de dictatorul-uzurpator Meto von Metonjan, ce se recomandă drept mare dirijor și intelectual. Dar într-o zi trenul oprește și din el este aruncat încă un bețiv, cu frac vechi și pantofi noi. În timpul nopții, recidivistul îl ucide pe bețiv în somn pentru a-i lua pantofii, dar dimineață „mortul” își face apariția cu cuțitul înfipt în burtă. Acesta bea o bere, își scoate cuțitul din burtă și se prezintă: Harry Houdini – iluzionist și showman. El le promite vagabonzilor că-i va învăța un truc excepțional, prin care vor evada din acel loc blestemat. Și ei încep să dispară unul după altul, sub privirile spectatorilor...

Personaje

DOKO

LUKO

METO

LIUBKA

HARRY

Actul 1

O gară abandonată, locuită de câțiva vagabonzi. Meto împătorește cu atenție niște partituri și le taie cu cuțitul. Din când în când citește câteva nume de pe foi: Beethoven, Bach, Herbert von Karajan etc. La urmă adună bucățile de hârtie, deschide ușa closetului și le prinde într-un cui. Își privește ceasul și bate în geamul sălii de așteptare.

METO: (tare) Ieșiți! Vine trenul!

Vagabonzii ies pe peron, cu valizele în mâini. Luko este îmbrăcat într-o uniformă veche de feroviar, iar Meto este desculț.

METO: Mai cu viață! Puneți valizele în fața voastră, să creadă cu suntem călători. Așa... Aliniați! Zâmbiți! Deci... când trenul va opri ce vom face?

LIUBKA: Va opri?

METO: Presupunem că oprește – e doar o repetiție. Repetăm posibilul scenariu „Urcarea în tren”. Personajele sunt: Luko, fost feroviar, Doko, fost îngrijitor într-o rezervație de urși, Liubka, fostă așa

și pe dincolo... și eu, personajul principal. Rețineți: personajul principal. Ei bine, trenul oprește și noi ce facem?

LUKO: Chiar dacă oprește, nu vor deschide ușile.

METO: (*tipând*) Să presupunem, am zis!

LUKO: Nu le vor deschide...

LIUBKA: Măcar să ne arunce ceva de mâncare...

LUKO: Eu nu sunt un cerșetor, eu sunt feroviar!

METO: Nu te amăgi! Ai fost feroviar. Acum ești un cerșetor.

LUKO: Da, pentru că nu plățiți nicio chirie. Locuiți pe gratis în gara asta.

METO: Nu e gara ta!

LUKO: Eu am lucrat aici.

METO: Lucrai, dar acum eu am preluat conducerea.

LUKO: Tu?

METO: Da, eu. Să continuăm.

LUKO: Am fostul șeful acestei gări toată viața mea.

METO: Ai fost, dar eu sunt șeful acum. Deci trenul vine și noi ce facem? Să presupunem că trenul oprește și noi ...

LUKO: Nu va opri.

METO: Din nou... Nu putem lucra așa! Vreau liniște! Liniște și concentrare. Deci trenul oprește, urcăm, schimbăm valizele goale cu unele pline și apoi coborâm.

LIUBKA: Ne vor da o mamă de bătaie!

METO: Nu deranja repetiția! Așa chiar nu se poate lucra! De la capăt! Haideți!

Vagabonzii își duc indiferenți valizele în sala de așteptare.

METO: (*pentru sine*) Așa nu se poate lucra. Când spun „tren”, tot ce ar trebui să facă ...

Vagabonzii vin în fugă pe peron.

METO: Dar unde... Unde fugiți?

LUKO: Ai spus „tren”, nu-i așa?

METO: S-ar putea să fi spus, dar nu am zis că vine. De la capăt!

Vagabonzii se duc din nou spre ușa de acces în gară, bombănind nemulțumiți.

LIUBKA : (*încet*) Să-i facem pe plac, poate ne va lăsa în pace.. (*intră în gară.*)

METO: Liniște acolo! (*pentru sine*) Renunț. Nu pot lucra cu astfel de oameni... Niște idioti! (*tare*)
Vine trenul!

Vagabonzii vin în fugă, împiedicându-se.

METO: Valizele în față! Așa. Drepti! Zâmbiți! Așa. Trenul oprește. Ușile se deschid. Liubka, tu ești fata însărcinată din fundul provinciei, urci în tren și mergi în primul compartiment de lângă toaletă...

Liubka își execută până la capăt rolul, iar Doko, fiind foarte beat, cade.

METO: Doko, ridică-te! Stai drept ca un călător! (*Doko se ridică și iarăși cade*) Ți-am spus să stai drept! Și nu mai plânge după ursul ăla! Să continuăm: Liubka își pune valiza goală în plasa pentru bagaje, lângă alte valize... Vreau să văd plasa pentru bagaje!

Cerșetorii își ridică valizele deasupra capului, imitând plasa pentru bagaje.

METO: După ce își pune valiza în plasa pentru bagaje, Liubka începe să plângă încet, stârnind compasiunea celorlalți pasageri. Între timp, la fereastră apare Luko, pretinzând că e soțul Liubkăi și spune: “Liubka, Liubka, de ce mă părăsești?”

LUKO: (*mecanic*) Liubka, Liubka, de ce mă părăsești?

METO: Bine... va trebui să mai lucrăm... Apoi Liubka începe să plângă și mai tare, făcându-i pe pasageri să le pară și mai rău pentru ea. În acel moment Doko începe să cânte pe peron: „Doko a venit pe-această lume...”

DOKO: (*cântând*) Doko a venit pe-această lume c-o durere fără nume...

METO: Bine, o să lucrăm la cântec mai târziu...Să continuăm: emoționați de cântec, toți călătorii își vor îndrepta privirile spre Doko, în acest timp, chiar înainte ca trenul să pornească, Liubka se ridică, își ia valiza Dar, atenție, nu ia valiza ei, ci valiza altcuiva și coboară din tren. Asta-i tot. Simplu și la obiect. Întrebări?

LIUBKA: Vine trenul! (*se aude zgomotul unui tren*)

METO: Puneți valizele în față. Hotărâți! Drepti! Zâmbiți! Bine!

Trenul trece ca un fulger prin gară.

LUKO: N-a oprit nici de data asta!

Călătorii aruncă înspre ei cu jumătăți de sandvișuri, sticle de plastic etc. Vagabonzii își acoperă capul cu mâinile. Liubka este lovită drept în cap cu o sticlă pe jumătate goală și cade, prinzând sticla. Trenul se depărtează. Toți înjură mânioși și îi smulg sticla.

LIUBKA: Nu! E a mea!

METO: Tot ce vine din tren e proprietate comună.

LIUBKA: Da, dar pe mine m-a lovit.

METO: Bea-o singură, atunci.

LIUBKA: Păi ce, sunt alcoolică să beau singură?! (*îi toarnă și lui Doko*) Nu mai plânge, bea!

Morții nu se mai întorc. Era doar un urs până la urmă...

DOKO: Sunt trist. Zece ani trăiesc cu ea în rezervație, și ea moare.

METO: A murit pentru că i-ai vândut mâncarea pentru băutură...

DOKO: E adevărat, dar m-a iubit. La urmă își vindea singură mâncarea și-mi lua de băut...

LIUBKA: S-a sinucis din dragoste pentru tine.

DOKO: La început am vândut doar mâncarea bursucului, până când...

LIUBKA: A murit?

DOKO: Nu, a fugit. Apoi cerbii, porcii mistreți... toți au fugit. La sfârșit mai rămăsesem doar eu și Katia. Și ea a murit din dragoste.

METO: A murit de foame.

LIUBKA: Nu. A putut să aleagă, dar nu a fugit. A murit din dragoste.

DOKO: Sufăr pentru Katia. Nici nu aveți idee cât!

LUKO: Ba da. Și eu am suferit când am fost lovit de sticla aia aruncată din tren. O sticlă plină de Smirnof. Mi-am pierdut cunoștința și când mi-am revenit – o băuserăți.

LIUBKA: De durere. Credeam c-ai murit și sufeream...

METO: Dacă rămânem aici, ne vor ucide pe toți! Ne vor ucide! De ce nu ne mutăm într-o gară adevărată? Ne urcăm în tren și...

LIUBKA: (*oftând*) Cine ne-ar lăsa pe noi într-o gară adevărată?

METO: Eu sunt muzician și mă vor lăsa oriunde. Pot citi partiturile.

LIUBKA: (*uimită*) Ce-ai spus?

METO: Pot citi partituri. Uite. (*îi arată bucățile de hârtie*)

LIUBKA: De ce le-ai tăiat?

DOKO: Pentru toaletă, de ce crezi...

METO: Cătuși de puțin. Le-am tăiat pentru că le știu pe dinafară.
LUKO: Ei și, și eu știu mersul trenurilor pe dinafară. Sunt șase sute douăzeci și șapte de stații.
METO: Dar tu știi câte note sunt?
LUKO: Nu, câte?
METO: Numai pe aceste partituri sunt peste o mie... Mi se spunea „maestro”... Maestro von Metonjan.
LIUBKA: Deci ești armean?
METO: Da, sunt și voi fi! Am dirijat Beethoven, Bach, Feuerbach...
LUKO: Scuze, dar Feuerbach nu era un filozof?
METO: N-are importanță. Am studiat și filozofia.
LUKO: Nu ai studiat filozofia.
METO: Ba da, nu mint. Am două diplome universitare.
LUKO: Și unde ai studiat filozofia?
METO: La Conservator. Am absolvit Conservatorul.
LIUBKA: Mie mi-ai spus c-ai fost la Spitalul de Psihiatrie.
METO: Da, e-adevărat. Am absolvit două academii. Am fost chiar și la închisoare, care este cea mai mare școală a vieții, iar acum sunt șeful gării ăsteia mizere...
LUKO: Nu, nu ești tu șeful. Eu am fost șeful gării.
METO: Da, dar nu m-ați invitat voi ca să fiu șef?
LUKO: Poftim? Cine și de ce te-a invitat?
METO: V-ați plâns că afacerea voastră merge prost și m-ați dat postul de manager.
LUKO: Nu te-am invitat noi, tu singur ți-ai oferit serviciile.
METO: Da, și voi ați fost de acord în schimbul unei sticle de băutură pe zi. Unde e sticla?
LIUBKA: Liniște, vine un tren!

Zgomotul unui tren.

LUKO: Dar nu apare în mersul trenurilor!

Trenul intră în gară și ei sunt asaltați din nou cu deșeuri. O sticlă îl lovește în cap pe Doko și cade inconștient. Trenul se depărtează.

LIUBKA: (*tipând*) Criminalilor!

LUKO: Asta nu-i viață! Eu plec de aici. Iau trenul de Copenhaga și cobor tocmai la Reykjavik.

LIUBKA: Criminalilor!

METO: (*supărat*) Criminalii sunt și ei oameni, Liubka.

LIUBKA: Iartă-mă, dar nervii mei sunt distruși. Măcar să ne fi aruncat niște sticle pline, dar ei...(*izbucnește în plâns*). Nici să te îmbeți ca lumea nu poți! Niciun mecanic nu oprește aici.

METO: Toți feroviarii sunt niște ticăloși! Până la urmă tot o să omor unul, dar să vedem pe cine...(*îl privește pe Luko*) Și asta cât de curând...

LIUBKA: Nu vor să oprească! Nimeni nu oprește aici...

METO: (*și mai supărat*) De ce-ar opri? Uitați-vă la voi cum arătați? Cum mi-am putut imagina că pot lucra cu asemenea idioți? Și gara asta - o groapă de gunoi! Și cică ar trebui să plătim și chirie pe deasupra... Unii și-o caută cu lumânarea...

LUKO: Poate dacă am face curățenie...

METO: Da, gara trebuie să arate ca nouă! Mecanicii să creadă că-i o gară adevărată, să oprească și să spună: Drace!

LIUBKA: Bine. Terminăm de băut sticla și ne apucăm de treabă.

METO: (*bea și o dă și celorlalți*) Da, doar sticla asta și trecem la treabă. Gara asta trebuie să arate ca...

DOKO: (*bând*) Gara asta trebuie să arate ca...

LUKO: (*bând*) Gara asta trebuie să arate ca...

LIUBKA: (*bând*) Gara asta trebuie să arate ca...

METO: (*bând*) Și când mecanicul de tren o va vedea, va spune...

TOȚI: Drace!

METO: Da. Și va opri. Luko, ia spune, care tren va fi al nostru?

LUKO Cum adică „al nostru”?

METO Dacă vrem să mergem la New York, de exemplu...

LUKO Trenul numărul 29 – 81 pentru Praga. Cu schimbare în Varșovia pentru Berlin și Hamburg.

De la Hamburg la Copenhaga și Reykjavik. Ultimul vagon este pentru Oslo și așa mai departe.

Repet: Budapesta, Varșovia, Berlin, Hamburg, Copenhaga, Reykjavik, Oslo, Stockholm, Sankt Petersburg, Vladivostok, Vancouver, Montreal, Chicago, New York...

Au adormit cu toții, iar în depărtare se aude zgomotul unui tren.

Actul 2

LUKO: Vor crede că suntem feroviari și vor opri.

METO: Dar pantofii?

LUKO: Nu erau în magazie, am găsit doar șepci.

METO: Mie îmi trebuie pantofi și el îmi dă o șapcă...

LIUBKA: Vine trenul! (*se aude zgomotul unui tren*)

METO: Repede! Valizele în față! Alinierea! Stați dreپți și zâmbiți! Doko, și tu!

LUKO: A oprit! (*zgomotul unui tren care oprește*)

METO: Puneți valizele în față, repede! Acum zâmbiți! Așa, bine...

LIUBKA: A oprit?!

METO: Fugi de-aici!

LUKO: (*frecându-se la ochi*) Este Internaționalul?!

Zgomotul unor uși care se deschid.

LUKO: (*tipând*) Feriți-vă! Iar au de gând să arunce cu ceva!

Pe peron cade cu zgomot un cușar mare și trenul se depărtează.

Deschid sfioși cușarul și din el iese un coșar purtând un frac vechi și un joben.

HARRY: (*arătând stația*) Sss...Stockholm?

LUKO: Poftim?

HARRY: Aici este gara Stockholm?

METO: Pe naiba!

Bețivul se prăbușește la pământ.

LIUBKA: ăsta-i mai rău ca noi! (*îi pune paharul în mână*). Bea, amărătule, bea!

METO: Doar gunoaie ne aruncă aici. Dar el măcar are pantofi noi.

Bărbatul soarbe conținutul paharului și, înviorat, ridică capul.

HARRY: Eu merg în...în...

METO: Da, acolo unde mergem și noi.

HARRY: Pardon. (*bea iarăși, se îneacă și scoate din gură un ou. Toată lumea este uimită. Bărbatul decojește oul, care este fiert, scoate un cuțit, îl taie în bucăți și îl înfulecă.*)

METO: (*uimit*) Nu-mi vine să cred. Cine ești?

HARRY: Eu sunt...

METO: Un coșar?

HARRY: Nu.

Ridică paharul și Liubka îl umple din nou.

LIUBKA: Dar cine ești?

HARRY: Sunt un showman.

METO: Pofțim?

HARRY: Un showman. Fac trucuri de magie.

LIUBKA: Ce anume?

HARRY: I-lu-zii.

DOKO: Și ce înseamnă asta?

HARRY: Totul în această lume este iluzie. (*un porumbel îi iese din mânecă.*) Cezar a spus că poporul are nevoie de pâine și...de mai ce?

LIUBKA: Băătură?

HARRY: Nu. Poporul are nevoie de pâine și spectacole. Știți cine a fost Cezar?

LIUBKA: Da, bineînțeles, a fost...

METO: (*către Liubka*) Nu mai sta de vorbă cu necunoscuții!

HARRY: Ei bine, nu trebuie să știți neapărat cine a fost Cezar. Dar să vedem ce spune Marquez.

LIUBKA: Știu cine a fost Marx.

HARRY: Nu Marx, ci Marquez. Gabriel Garcia Marquez – „Un veac de singurătate”. Pagina 234, rândul al optulea: „Și într-o zi în Macondo a sosit...”, cine credeți, vă întreb, și Marquez a răspuns – „cercul”.

LIUBKA: Cercul, da... Cercul e un lucru tare frumos!

HARRY: Ca să nu mai vorbesc despre Shakespeare. „Ce este lumea?”, vă întreb. Și el a răspuns – „Lumea e o...”

LIUBKA: Gară?

HARRY: Nu, lumea e o scenă. Înțelegeți?

LUKO: Da.

HARRY: Nu, n-ați înțeles nimic.

METO: (*ofensat*) Scuză-mă, dar eu... eu sunt maestro von Metonjan.

HARRY: Maestro cum? (*se îneacă de răs, tușește și scoate un ou din gură*) Mai este ceva de băut?

LIUBKA: N-a mai rămas nimic.

HARRY: Foarte rău! Dacă nu mai este băătură, nu vor mai fi nici iluzii. Noapte bună!

Intră în sala de așteptare, se prăbușește pe podea și începe să sforăie.

Întuneric.

Actul 3

Zorii zilei. Toți dorm pe peron. Meto se trezește și, tremurând de frig, își freacă picioarele goale unul de altul. Vede cuțitul uitat de showman, îl ia și intră hotărât în sala de așteptare. Ceilalți, deja treji, îl privesc îngroziți. La scurt timp reapare încălțat cu pantofii galbeni ai bărbatului, iar în mâini ține fracul acestuia, scotocind prin buzunare.

METO: N-are niciun ban.

LIUBKA: L-ai omorât?

METO: Preferai să mă vezi desculț?

LUKO: În curând va veni poliția feroviară!

METO: Nu vă temeți. Îl vom arunca de pe pasajul căii ferate într-un vagon de marfă. (*continuă să scoțocească prin buzunarele hainei.*) N-are nici act de identitate...

LUKO: Voi spune totul poliției!

METO: Și ouăle acestea le scotea din buzunare. (*aruncă ouăle și acestea se sparg*)

În acest moment se deschide ușa sălii de așteptare și bărbatul iese cu cuțitul înfipt în burtă. Măinile îi tremură din cauza mahmurelii.

HARRY: Ceva de băut? Vă rog!

Toți îl privesc îngroziți. Meto leșină.

HARRY: (*implorând*) O bere, una singură, vă rog!

Liubka îi întinde o bere la cutie.

HARRY: Dă-mi-o! (*bea fără să țină seama de cuțitul înfipt în burtă*) Dar voi cine sunteți?

LIUBKA: Noi...

HARRY: Da, voi?

DOKO: Noi... Eu... Ursul meu a murit...

HARRY: (*fixându-l cu privirea*) Tu ești Doko, nu-i așa?

DOKO: Eu... eu n-am făcut nimic greșit. El...(*îl arată pe Meto, care este întins la pământ*)

HARRY: Nu este el. Tu ești cel ales.

DOKO: Pentru ce am fost ales?

HARRY: Să fii de față până la sfârșit.

DOKO: Dar nu am văzut nimic. Dormeam... Ursul meu a murit... se numea Katia.

HARRY: Ursul tău nu a murit.

DOKO: A murit acum un an chiar sub ochii mei.

HARRY: Nu a murit – este acolo (*îi arată ușa sălii de așteptare*) Intră și îl vei vedea.

DOKO: Dar a murit!?

HARRY: Intră și îl vei vedea, ți-am spus!

Doko pășește timid în sala de așteptare. Toți așteaptă încordați, iar bărbatul își ia pantofii și iese.

DOKO: (*iese*) Ursul meu! Da, vinde bilete! „Încotro mergi?” - m-a întrebat. „Nicăieri” - am răspuns...

LUKO: (*examinând sala de așteptare*) Nu-i nimeni!

DOKO: „Încotro mergi?” - m-a întrebat. „Nicăieri” - am răspuns. „Nu, a spus el, trebuie să călătorești. Uite biletul...”

LIUBKA: Doko, ce ții în mână?

Abia acum Doko își privește mâna.

LIUBKA: Un bilet! (*i-l smulge din mână*) Un bilet! (*i-l arată lui Luko*)

LUKO: Un bilet cu data de douăzeci august! Imprimat cu data de astăzi! Drace!

Bărbatul scoate din cufăr un proiector.

HARRY: Acum vom vedea un film excepțional. (*examinează spațiul*) E prea multă lumină aici...

Începe să se întunece lent.

HARRY: Așa mai merge. Să începem.

Începe filmul, pe care publicul nu-l vede. Personajele se uită la ecranul de proiecție ca hipnotizate.

HARRY: Pe ecran îl veți vedea pe marele maestru al disparițiilor magice, Harry Houdini, care a reușit să evadeze nu numai din viață, dar și din moarte. Iată, acum el se apropie de coșciugul de metal și intră în el în fața a mii de spectatori uimiți. Un preot din mulțime se ridică și strigă: „Houdini, te joci cu blestemul!” Coșciugul este sudat și coborât în ocean. Un minut, două, trei... femeile țipă, mamele acoperă ochii copiilor. Un urlet apocaliptic general se ridică în aer. Și, în acest moment, Harry înoată la suprafață. Marele Harry Houdini, care a evadat și din viață, și din moarte. Destul pentru astăzi. Măine vom vedea al doilea episod.

(Iese)

LIUBKA: *(mergând după el)* Domnule?

HARRY: Da?

LIUBKA: Cum vă numiți?

HARRY: Harry.

LIUBKA: Harry Houdini?

HARRY: Se poate spune și așa... *(iese)*

Întuneric.

Actul 4

Dimineață. Așteaptă cu toții în fața ușii lui Houdini, vorbind în șoaptă. Meto fumează încruntat.

LIUBKA: Curând se va trezi și vom vedea al doilea episod. Ce crezi că se va întâmpla în al doilea episod?

DOKO: „Încotro mergi?” - m-a întrebat. „Nicăieri” - am răspuns. „Nu, trebuie să călătorești. Uite biletul...”

LIUBKA: *(turnându-i lui Doko)* Bea, bea, altfel nu te mai trezești din beție...

LUKO: *(privește biletul)* N-am văzut niciun urs, dar biletul e imprimat cu data de astăzi?!

LIUBKA: *(bând)* Mi-e frică! Continui să beau și nu mă îmbăt?! Are un cuțit înfipț în burtă și el totuși bea bere?!

METO: Cuțitul a rămas blocat între intestine, dar până mâine va muri.

LIUBKA: Și berea cum a înghețat?

LUKO: Data poate fi imprimată numai cu un compostor?

DOKO: „Încotro mergi?” - m-a întrebat. „Nicăieri” - am răspuns. „Nu, trebuie să călătorești. Uite biletul...”

Privesc cu toții spre ușa lui Harry.

LIUBKA: Nu mai vine?

METO: A murit. Rana s-a infectat și a murit.

DOKO: „Încotro mergi?” - m-a întrebat. „Nicăieri” - am răspuns. „Nu, trebuie să călătorești. Uite biletul...”

LUKO: Filmul nu a fost prost.

LIUBKA: Nu, a fost bun. Îmi plac filmele de dragoste.

LUKO: Nu a fost un film de dragoste.

LIUBKA: Ba a fost.

LUKO: Ba nu.
LIUBKA: Ba da. Toate filmele vorbesc despre dragoste.
LUKO: Liniște! Îl vom trezi.
LIUBKA: Șșșșșt!
METO: Despre ce film vorbiți? Ce film ați văzut?

Doko ridică un chiștoc de pe jos, îl pune în gură și se caută în buzunare după chibrituri. În cele din urmă găsește o cutie de chibrituri, o deschide și scoate un țipăt.

DOKO: Ursul! (toți sar înspăimântați)
METO: Unde-i?
DOKO: Aici, în cutia de chibrituri. (arată cutia și vorbește cu cineva dinăuntru). Da, eu sunt. (pune cutia la ureche). „Încotro mergi?”- m-a întrebat... (strigă) „Nicăieri”. (duce iarăși cutia la ureche). „Nu, trebuie să călătorești... Uite biletul...”

Scoate biletul din cutie și i-l dă lui Luko.

LUKO: Un bilet pentru douăzeci august! Imprimat cu data de astăzi?
DOKO: (către cutie) Katia?
METO: (se uită în cutie) Idiotule! E nebun de legat! Unde vede el urs aici? Hai, Katia, la gunoi cu tine!

Aruncă cutia la coșul de gunoi. Din coș se aude răgetul unui urs și Harry Houdini apare cu cuțitul înfipt în burtă. Întinde mâna în care ține cutia de chibrituri.

HARRY: Cine a aruncat chibritul?

La vederea lui, Meto leșină din nou.

DOKO: (arătându-l pe Meto) El.
HARRY: Ați crezut că ursul va dispărea, așa-i? Nu va dispărea pentru că există înăuntrul vostru. Și va dispărea o dată cu voi. Da, materia poate să dispară, dar ea dispăre o dată cu martorul, adică cu voi. E clar?
LIUBKA : Clar...
HARRY: Nimic nu vă este clar! Această filozofie nu-i pentru bețivi ca voi, care ba vor să dispară, ba vor să rămână aici.
DOKO: Dar noi... Noi nu vrem să dispărem... Noi vrem să...
LIUBKA: Vrem doar să urcăm în tren și să plecăm de aici...
HARRY: Unde?
LIUBKA: Acolo unde merg și ceilalți... Într-un loc în care...
HARRY: Un loc ca ăsta nu există. Întreaga lume este Titanicul și noi toți suntem pasageri. Singura șansă de scăpare este iluzia.
LIUBKA: Cum spui dumneata, domnule Harry.
HARRY: Da, iluzia. Dar nu genul ăsta de iluzie. (smulge sticla din mâinile Liubkăi și o aruncă). Nici ăsta (scoate un ou din gură). Și nici chiar ăsta (își scoate cuțitul din burtă și-l aruncă). Dispariția poate fi realizată numai prin iluzia supremă, care are loc aici (arătând la cap) și care transformă materia în spirit. Și aici, eliberați de materie, fiecare își va realiza visurile. Aici, în lumea magnifică a spiritului!
LIUBKA: Ai dreptate, domnule Harry. Calmează-te!
DOKO: Noi, noi...
HARRY: Da. Veți dispărea, pentru că ați fost aleși. De o veșnicie vă caut și în final v-am găsit. Vă voi transpune în lumea spiritelor.

LIUBKA: Vă rog, nu spuneți lucruri atât de înfricoșătoare. Cu toții bem peste măsură, dar dumneata exagerezi.

METO: *(venindu-și în fire)* Eu...eu...

HARRY: Și tu, și el... și ea.

METO: Eu pot citi partituri, domnule Houdini. Uite. *(îi dă partiturile)*

HARRY: Poftim? *(ia bucățile de hârtie)* Ludwig van Beethoven, Simfonia a 9-a?

Apoi începe să fredoneze notele.

HARRY: Fa, fa, sol, la, la, sol, fa, mi, re, re, mi, fa, fa, mi, mi.

Fa, fa, sol, la, la, sol, fa, mi, re, re, mi, fa, fa, mi, mi, re, re.

Mi, mi, fa, re, mi, fa-sol-fa-re, mi, fa-sol-fa-mi, re, mi, la.

Fa, fa, sol, la, la, sol, fa, mi, re, re, mi, fa, fa, mi, re, re-e-e.

Oda îl entuziasmează și mai mult.

HARRY: Alle zusammen!

Ridică mâna, în ea apare o baghetă de dirijor și toți încep să cânte cu frenezie textul original al odei.

Freude, shoener Goetterfunken,
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuertrunken,
Himlishe, dein Heiligtum!

Daine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt;
alle Menschen werden Bruder,
wo dein sanfter Fluegel weilt...

HARRY: Fiecare e puțin din Beethoven și Beethoven e puțin din fiecare. *(arătând spre cer)*.

Fiecare poartă în sine spiritul lumii și, prin dispariție, se va descompune în el. Mai e ceva de băut?

LIUBKA: Nu mai e. S-a terminat.

HARRY: Atunci și spectacolul s-a terminat. Noapte bună!

Întuneric.

Actul 5

Dimineață. Houdini iese cu pantofii într-o mână și cu un pahar gol în cealaltă. E mahmur și tremură.

HARRY: Vă rog! Vă implor!

LUKO: Pentru ce?

HARRY: Puțină bere.

LIUBKA: Nu mai este, s-a terminat.

HARRY: Mor!

LIUBKA: Da, pentru că aseară ai exagerat. Ai spus niște lucruri absurde...

HARRY: Ceva de băut? *(se holbează la sticla din mâna lui Meto)*. Vă rog!

METO: Nu mai este. Abia mi-ajunge mie...

HARRY: Îți dau pantofii mei. Ești tânăr și ai viitorul înainte...

Pune pantofii în fața lui Meto și îi întinde paharul. Meto îi toarnă băutura. Harry dă paharul pe gât și îl întinde iarăși.

METO: Nu mai este. S-a terminat.

HARRY: Atunci mergi și mai cumpără alta!

METO: Cu ce?

Harry bagă mâna în buzunarul lui Meto și scoate o bancnotă.

HARRY: Cu asta.

Meto examinează cu uimire bancnota.

METO: Este autentică. Poți să mai faci și altele s-apară?

HARRY: Pot, dar trebuie să-mi mai torni puțină băutura. (*Meto îi toarnă, iar Harry îi mai scoate o bancnotă din buzunar*)

LUKO: Poți să scoți și mai multe?

HARRY: Da, dacă-mi dați băutura.

LUKO: Uite. (*îi toarnă și Harry scoate o bancnotă și din buzunarul lui*)

LIUBKA: Altele nu mai poți?

HARRY: Nu.

METO: De ce?

HARRY: Pentru că nu mai este nimic de băut.

LIUBKA: Dacă ar mai fi, ce altceva ai mai putea să faci?

HARRY: Orice.

METO: Poți opri un tren?

HARRY: Da, pot.

LIUBKA: Și poți să ne urci în el?

HARRY: Da.

METO: Nu poți.

HARRY: Ba da, pot face asta, dar numai dacă-mi dați ceva de băut.

LIUBKA: Dar nu mai e, s-a terminat.

HARRY: Noapte bună atunci! Când veți găsi băutura vom continua. (*intră în sala de așteptare și adoarme, lăsându-i pe ceilalți îngândurați*)

METO: Minte. E doar un bețiv țicnit. Vorbește în dodii...

LUKO: Da, dar biletele sunt reale, nu?

LIUBKA: Și filmul? Câtă pasiune, câtă dragoste!

METO: Nu am văzut niciun film.

DOKO: Dar ursul? „Încotro mergi?” - m-a întrebat. „Nicăieri” - am răspuns. „Nu, vei călători... etcetera, etcetera.” Și mi-a dat și un bilet!

LUKO: Și avea cuțitul în burtă, dar n-a murit, de ce?

METO: Va muri. V-am spus că va muri. Va face peritonită și va muri în curând.

DOKO: Nu va muri.

METO: Fie, dar trenul nu-l va putea opri.

DOKO: Va putea.

METO: Ba nu va putea.

LIUBKA: Dacă are băutura va putea.

LUKO: Hai să încercăm. Am o sticlă de bere pe care am ascuns-o mai demult (*scoate o sticlă*)

din valiză)

METO: Puneți valizele în față, să creadă că suntem călători. Stați dreپți și zâmbiți. Așa. Gata!

LIUBKA: Să-l trezesc?

METO: Da, trezește-l.

Actul 6

Toți, cu valizele în mâini și Liubka cu o sticlă de băutură încearcă să-l trezească pe Harry, dar se dovedește a fi mult mai dificil decât se așteptau. Îl scutură, îl lovesc și-l stropesc cu apă.

LIUBKA: Harry, trezește-te! Am găsit băutură! Trezește-te!

METO: A murit... V-am spus eu...

DOKO: Nu e mort. Bețivii nu mor așa curând... Trezește-te, Harry!

METO: Nu se va trezi pentru că nu poate opri trenul.

LIUBKA: Poate. Dacă a făcut atâtea lucruri, poate face și asta.

LUKO: (*îi dă câteva palme*) Trezește-te, Harry! Nu ne compromite călătoria!

LIUBKA: Te rog, Harry, trezește-te! Numai tu ne poți salva.

METO: Nu poate. Pe noi nu ne poate salva nimeni.

LIUBKA: Ba poate.

DOKO: Toarnă-i puțin în gură. Mai mult, și mai mult...

Harry se îneacă, tușește, apoi se ridică, iar ceilalți strigă „Ura!”

HARRY: Ce s-a întâmplat?

LIUBKA: Am găsit niște băutură, Harry! Nu-i așa că poți să oprești trenul?

HARRY: Da, pot.

LIUBKA: Ei, atunci hai! Uite, bea!

HARRY: Unde este?

LUKO: (*arătând sticla*) Uite, aici.

HARRY: Nu e de ajuns.

LUKO: Mai am încă o sticlă.

HARRY: Tot nu e de ajuns. Nu e suficientă nici pentru două zile.

METO: Două zile? De cât timp ai nevoie ca să oprești un tren?

HARRY: Destul de mult. Cel puțin o lună. Dacă nu mai mult...

METO: Cum adică o lună? Un tren se oprește într-un minut.

HARRY: Nu vorbesc despre tren, ci despre voi. Voi trebuie să vă pregătiți.

METO: Suntem pregătiți. Avem valizele aici. (*către ceilalți*) Alinierea! Zâmbiți! Valizele în față!

HARRY: Nu, nu așa! Aveți nevoie de pregătire sufletească, și asta nu este deloc ușor.

DOKO: Pentru ce să ne pregătim sufletește?

HARRY: Pentru viața de acolo... O să găsiți o lume cu totul nouă și trebuie să fiți pregătiți să o acceptați.

LIUBKA: Eu nu înțeleg nimic! Cum trebuie să ne pregătim?

HARRY: Vă voi pregăti eu. Tot ce vreau de la voi este răbdare și băutură. Astăzi, de exemplu, avem prima lecție. Va fi o lecție despre spectacol.

METO: Scuză-mă, dar nu avem intenția să devenim magicieni.

HARRY: Bineînțeles că nu, dar în lumea în care veți merge este o necesitate. Pentru că, așa cum a spus Shakespeare, lumea e o scenă.

LUKO: Și ce trebuie să facem?

HARRY: Nimic. Ascultați cu atenție și luați notițe. Aveți aici niște coli de hârtie și creioane.

Se așază toți și iau notițe.

HARRY: Lecția nr. 1 – Genuri de spectacole. În funcție de numărul de persoane care participă la spectacol, se disting trei feluri. Primul: spectacolul susținut de un singur om se numește *one-man show*.

Repetă după el, apoi își notează.

HARRY: Spectacolul susținut de două persoane se numește *two-man show*.

Repetă după el, apoi își notează.

HARRY: Un spectacol susținut de trei persoane se numește...

METO: *Three-man show?*

HARRY: Nu, un spectacol susținut de trei sau mai multe persoane se numește *manly-man show*. Și așa mai departe. La o durată de un minut avem *one-minute show*. La o durată de două minute – *two-minute show* și la trei minute...

METO: *Three-minute show?*

HARRY: Nu. Dacă avem un spectacol de trei minute sau mai mult se numește *long-time show*. Și, în sfârșit, în funcție dacă publicul plătește sau nu, spectacolul este de două tipuri: dacă publicul plătește se numește *spectacol plătit*, iar dacă nu plătește se numește...

LUKO: *Gratuit?*

HARRY: Nu! Se numește *spectacol de caritate*. Bine, suficient pentru astăzi...

TOȚI: (*notând*) Suficient pentru astăzi...

HARRY: Mâine, în cazul în care avem băutura, continuăm. (*golește sticla și iese*)

Actul 7

METO: Spune numai prostii! Un minut se numește un minut, două minute se numesc două minute, trei minute...

LIUBKA: Trei sau mai multe minute...

METO: Da, ai dreptate...

DOKO: Aseară mi-am văzut din nou ursul... „Încotro mergi?” - m-a întrebat...

METO: Și ce, te-ai dus undeva?

DOKO: Nu, dar mi-a dat un bilet. (*le arată biletul*)

LUKO: Tot pentru douăzeci august, care este astăzi! De ce douăzeci?

DOKO: Nu știu. Katia mi le dă așa.

METO: Nu este Katia!

LIUBKA: Și atunci cine?

METO: El este. De fiecare dată când apare ursul, el nu este aici și invers.

DOKO: Nu te cred.

METO: Putem verifica. Când trece următorul tren?

LUKO: La două și douăzeci. Internaționalul pentru Moscova, Sankt Petersburg, Vladivostok, Vancouver.

METO: Dacă ursul vinde bilete, ar trebui să vină aici înaintea trenului, nu-i așa?

LUKO: Da, așa cred. Dacă e tura ei.

METO: Îl vom aștepta, dar împreună cu Harry. Cheamă-l aici.

LIUBKA: Doarme. Este foarte beat.

METO: Îl vom căra afară. Haideți.

Îl târăsc pe Harry afară din sala de așteptare.

METO: Doko, dă-mi lanțul ursului. (*il leagă pe Harry cu lanțul de gât*). Acum vom vedea dacă mai apare ursul. Cât mai e până vine trenul?

LUKO: O jumătate de oră.

METO: Așteptăm. Eu nu mă grăbesc. (*se așază și așteaptă*)

DOKO: Nu mi se pare corect ceea ce facem.

LIUBKA: Sunt de aceeași părere. Acest om ne-a arătat un film, ne-a învățat să facem lucruri bune și noi i-am pus lanțul de gât.

METO: V-a învățat numai prostii, doar că să-i aduceți de băut! E un escroc! Măine îl voi denunța poliției!

LIUBKA: Și dacă află că l-ai înjunghiat?

METO: Nu e un cuțit adevărat. Uite. (*le arată cuțitul, apasă pe lamă și aceasta intră în mâner*)

LUKO: N-aș fi zis! Și banii pe care-i scotea din gură erau ai mei. Aveam aceleași bancnote în buzunar și acum nu le mai am.

DOKO: Vrei să spui că nici ursul nu este real?

METO: Și încă mai sperați că o se ne scoată de aici? N-o să scăpăm niciodată de aici. M-am săturat până peste cap, că-mi vine să mor.

LIUBKA: Eu... dar mai bine nu vorbesc...

LUKO: Și eu ce să mai spun? Sunt complet pe dinafara sistemului.

LIUBKA: Care sistem?

LUKO: Sistemul căilor ferate. Întregul glob pământesc este conectat la rețeaua de cale ferată. Dacă lovesc șina asta, vibrațiile pot ajunge la Moscova, Paris, New York și Shanghai. Întreaga lume este în rețea, numai eu sunt pe dinafară. Am pierdut mii de conexiuni...

DOKO: E de ajuns să pierzi una și s-a dus totul. Eu, de exemplu, țin lanțul în mână, dar la celălalt capăt nu este nimeni...

LIUBKA: Numai proștii se bazează pe o singură conexiune și când ea se rupe – s-a terminat.

Oamenii deștepți au mai multe conexiuni astfel că suferința e repartizată în mod egal.

METO: Nu-i adevărat. Eu dacă-am fost deștept, cum de-am ajuns aici? Aveam în față o carieră de invidiat, atâtea lucruri de îndeplinit și pentru ce? O femeie oarecare mi-a ruinat viața.

LIUBKA: Eu?!

METO: Nu, dar și tu ești la fel. Femeile sunt niște creaturi demne de dispreț.

LIUBKA: Dar ce ți-am făcut?

METO: Îmi vei face când va veni vremea. Femeia este un drog și noi, bărbații, suntem niște narcomani.

LIUBKA: Spune-mi sincer, unde este acum această femeie?

METO: Nu mai este în lumea asta. Dar nici eu nu mai sunt...

LIUBKA: Ceea ce ai spus... Ceea ce ai spus despre femei este adevărat. Suntem toate josnice, josnice...

METO: Niște curve!

LIUBKA: Asta nu-i nimic. Dacă ai știi... Dacă ai știi ce lucruri am făcut din dragoste, dar dragostea pentru mine – nimic! Noi, femeile, suntem... (*începe să plângă*)

DOKO: Femeile și urșii sunt la fel, dar nu pot trăi fără... (*începe să plângă*)

LUKO: Ieri, de exemplu, au trecut cinci trenuri pline cu nisip într-o direcție și alte cinci trenuri pline cu nisip în direcția opusă. Care e rostul, vă întreb, să transporti nisipul într-o parte și pe urmă să-l aduci înapoi? Dacă te gândești, n-are sens, dar dacă nu te gândești – poate că are...

METO: Câte minute mai sunt?

LUKO: Cinci.

METO: Deci ursul ar trebui să fie deja înăuntru. Doko, du-te și vezi dacă este acolo.

DOKO: Mi-e frică.

METO: Bine, atunci vom merge cu toții. (*se duc la fereastră și privesc înăuntru*) E vreun urs aici?

TOȚI: Nu, nu este.

METO: Ce v-am spus eu? Nu există niciun urs și nicio cale de scăpare.

*În acest moment se aude zgomotul trenului și toți se întorc.
Trenul trece fulgerător, cu zgomot asemeni unui răget de urs.*

DOKO: Ursul! Conducea trenul!!!

LIUBKA: (*făcându-și cruce*) El a fost. Meto, ai văzut?

METO: L-am văzut, dar nu-mi vine să cred.

LUKO: Da, era un urs. De fapt, eu am văzut doi. Celălalt o fi fost ajutorul mecanicului?

LIUBKA: E de la băutura. Eu am văzut chiar două trenuri.

DOKO: Era Katia. Uitați, ne-a mai emis un bilet... (*ia biletul*). E tot pentru douăzeci. Acum avem patru bilete pentru douăzeci august.

LUKO: Am văzut atâtea în sistemul căilor ferate, dar niciodată un tren condus de un urs! Un urs mecanic și încă un urs ajutor de mecanic.

LIUBKA: Dacă există ursul, atunci trebuie să existe și o scăpare.

Actul 8

Harry și ceilalți.

HARRY: Lecția nr. 2 – filozofie. Trageți aer în piept și țineți-vă respirația. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt...

LUKO: (*răsuflând*) Dar de ce facem asta?

HARRY: Pentru a vă testa capacitatea de rezistență. Orchestra de pe „Titanic” a mai cântat încă zece minute după ce s-a scufundat. Și când au sosit bărcile de salvare de pe „Carpathia” și au găsit numai cadavre înghețate, muzica încă se mai auzea din adâncurile oceanului.

LIUBKA: Vrei să spui că ai fost acolo?

HARRY: Da, aș fi putut fi în calitate de ...

LUKO: Muzician?

HARRY: Nu. Ca dirijor, să spunem...Și acum să continuăm cu prima lecție despre evadare. Moduri de a evada din realitate: cea mai simplă formă de evadare este alcoolul sau încercarea de a scăpa fără să-ți pui creierul la contribuție. A doua formă de evadare este religia sau încercarea de a te salva prin credință. A treia formă este afacerea sau încercarea de a evada prin acțiune. Acestea sunt cele trei forme elementare de evadare prin intermediul unor factori care sunt în afara noastră. Toate lucrurile din afara noastră sunt lucruri inferioare.

LIUBKA: Și atunci unde sunt lucrurile superioare?

HARRY: Lucrurile superioare sunt în voi. Nicăieri în cele șase direcții ale lumii nu veți găsi nimic. Singurul lucrul care există cu adevărat este în voi. Aceasta este a șaptea direcție a lumii, pe care noi o vom urma...Astăzi doar ne vom uita pe fereastra celei de-a șaptea direcții, pentru a ne face o idee despre ea. Sunteți pregătiți? Unu – închideți ochii, doi – nu vă gândiți la nimic, trei – relaxați-vă, patru – corpul vostru devine mai ușor, cinci – sunteți fericiți și faimoși. Sunteți cei mai mari muzicieni. Sunteți îmbrăcați în frac și vă aflați pe scenă. Acum luați cu atenție instrumentele, care sunt toate „Stradivarius”. Publicul este elegant și distins. (*toți patru sunt hipnotizați și ridică instrumentele cu grijă, în timp ce Harry ocupă locul de dirijor și continuă:*) Doamnelor și domnilor – „Cvartetul Titanic”! (*explozie de aplauze, ei se înclină*). Gata... Canalizați-vă toată energia! Începutul trebuie să fie exploziv! Trei-patru! (*Muzica explodează și toți cântă sincronizându-și arcușul viorilor. Cvintetul interpretează din ce în ce mai entuziast și Harry dirijează cu energie, strigând din când în când: Tempo!, Avanti!, Vibrato intensivo!, Forte!, Subito forte!, Tutti!, Legero! Etc. În punctul culminant al concertului Harry părăsește podiumul și bate din palme. Muzica se oprește, dar „muzicienii” continuă să mânuiască arcușul cu energie.*)

HARRY: Hei, orchestra Titanic, destul! Treziți-vă, scufundarea s-a amânat.

Se trezesc.

HARRY: Doamnelor și domnilor, ceea ce ați văzut a fost o simplă hipnoză, care poate fi făcută de oricare jongleur. Hipnoza este, de asemenea, o evadare din realitate, dar, din păcate, pentru un timp foarte scurt. Visul nu înseamnă viață, doamnelor și domnilor, cu toate că viața e un vis.

Harry iese.

METO: Trenul pe care ni l-a promis nu va fi unul adevărat.

DOKO: De unde știi?

METO: Ne va hipnotiza.

LUKO: Și când ne vom trezi?

METO: Când ne vom trezi, îl voi ucide! De data asta îl voi ucide cu adevărat! Pentru a-l împiedica să ne adoarmă, propun să ne lovim unul pe altul în timp ce vorbim. Așa vom fi siguri că rămânem treji.

DOKO: Faceți voi asta, eu m-am simțit bine în timp ce visam. A fost frumos.

METO: Frumos, dar nu și real.

LIUBKA: Ce importanță are, atâta timp cât a fost frumos?

METO: Are, pentru că este doar o minciună.

LIUBKA: Dar care din lucrurile frumoase de pe această lume sunt reale? Poate că iubirea?

LUKO: Sau băutura?

DOKO: Sau Katia? A fost aici și acum nu mai e. Adevărul dispare atunci când vine moartea...

Actul 9

HARRY: Ultima lecție va fi despre viață. Viața umană este de două tipuri: vizibilă și invizibilă. În viața vizibilă, numită și viață reală, trăiește corpul. În cea invizibilă, unde sunt visurile și speranțele, trăiește sufletul. Doamnelor și domnilor, mi-am dedicat toată viața studierii lumii spirituale. Lumea spirituală nu este mai puțin reală, deoarece corpul nu poate exista fără suflet. Doamnelor și domnilor, a sosit marele moment: astăzi, douăzeci august, trenul vostru va opri și veți urca în el. Priviți-l, deja se apropie. Liniște! Ascultați cu atenție! Auziți vibrațiile șinelor?

LIUBKA: Da, aud, aud!

HARRY: Vine! Auziți roțile cum huruie?

Zgomotul trenului care se apropie și șuieratul locomotivei.

METO: Puneți valizele în față. Așa... Aliniați! Zâmbiți! Să creadă că suntem călători...

HARRY: Calmi, domnilor! Acest tren vine special pentru voi și va opri aici doar pentru voi.

LIUBKA: Va opri?

HARRY: Da, va opri.

LUKO: Ba nu va opri.

HARRY: Ba da.

LUKO: Chiar dacă oprește, nu vor deschide ușile.

HARRY: Liniște! Nu putem lucra așa! Vreau liniște! Liniște și concentrare! Trenul intră în gară. Oprește!

TOȚI: A oprit!

Zgomotul trenului care oprește.

HARRY: Ușile se deschid...

TOȚI: Au deschis ușile!

Zgomotul ușilor care se deschid.

HARRY: Și noi o să urcăm în el... Curaj, doamnelor și domnilor!

TOȚI: Urcăm în el.

Se îndreaptă spre tren.

Actul 10

În tren. Multă lume, agitație și trenul care pleacă din gară. Cufărul este așezat în poziție verticală și arată ca o cabină telefonică. Doko, Liubka și Meto.

LIUBKA: Un tren! Un tren adevărat! Și noi toți suntem înăuntru. Suntem pasageri, vă dați seama? Nu pot să cred! S-a întâmplat atât de brusc!

DOKO: Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat! Și nici cum s-a întâmplat!

LIUBKA: Uitați! Uitați gara noastră! Cât de frumos arată din tren și câtă lume este pe peron! Dumnezeule, de unde au coborât atâția pasageri?

DOKO: Din tren, de unde altundeva!?

LIUBKA: Și de ce aici nu-i nimeni?

DOKO: Nu știu. Au coborât așa cum noi am urcat.

LIUBKA: De ce întotdeauna acolo unde suntem noi ceilalți lipsesc și invers? De ce?

METO: Pentru că ei nu sunt ca noi și noi nu suntem ca ei. Și întotdeauna vom fi în gări diferite.

Intră Harry.

HARRY: Doamnelor și domnilor, bine ați venit! Trenul vostru pleacă, doamnelor și domnilor.

LIUBKA: Trenul a pornit! A pornit!

DOKO: A pornit! Uitați-vă! Chiar se mișcă!

LIUBKA: Suntem pasageri!

METO: Scuzați-mă, dar unde anume călătorim?

LIUBKA: Nu știu. Am vrut să luăm trenul și... Dar chiar, unde mergem?

HARRY: Unde vreți să mergeți?

LIUBKA: Noi... Noi au vrut să urcăm și să fim ca ceilalți oameni din tren...

HARRY: M-ați rugat să vă opresc un tren. Acesta e trenul în care ați vrut să urcați.

Intră Luko.

LUKO: Nu-i niciun pasager în trenul ăsta. Am verificat toate compartimentele. Nu-i absolut nimeni.

METO: Cum așa, nimeni?

LUKO: Nimeni. Pur și simplu.

METO: E imposibil! Harry, ai auzit? Nu sunt pasageri!

HARRY: Cum să nu fie? Dar voi ce sunteți?

LUKO: Și de ce nu mai sunt alții?

HARRY: Nu mai sunt deoarece acesta este trenul vostru. Ceilalți pasageri călătoresc în trenurile lor.

Fiecare tren are pasagerii săi și fiecare pasager are trenul său.

METO: Nu poate exista un tren în care să fim singurii pasageri! Luko, du-te și întreabă mecanicul unde sunt pasagerii!

LUKO: Nu există nici mecanic.

LIUBKA: Poftim?

LUKO: Ce-ai auzit.

METO: Și de ce?

HARRY: Nu există, pentru că voi ați vrut doar un tren. Nimeni nu a spus că vrea și mecanic.

METO: Dar toate trenurile au mecanic!

HARRY: În principiu da, dar sunt și excepții. Cum se întâmplă acum.

LIUBKA: Dar cum poate un tren să meargă fără mecanic? Mi-e frică... Aici se întâmplă ceva ciudat!

METO: N-are cum să nu aibă mecanic. Atâta timp cât trenul merge, înseamnă că are mecanic.

DOKO: Știu eu cine conduce trenul.

LIUBKA: Cine?

DOKO: Ursul!

LUKO: Nu, n-am văzut niciun urs. Nu-i absolut nimeni.

LIUBKA: Mi-e frică. Dumnezeuule, nu trebuia să plecăm!

METO: Tu ai vrut cel mai mult să plecăm de-acolo!

LIUBKA: Și tu ai vrut să pleci, pentru că te consideri foarte deștept!

DOKO: Și eu? Eu nu sunt la fel de deștept, pentru ce am plecat atunci? Pentru că sunt un prost, evident.

LUKO: Sistemul căilor ferate este absurd, dar să nu existe mecanic... La asta chiar nu m-am așteptat!

LIUBKA: Harry, de ce ne-ai urcat în trenul ăsta?

HARRY: Nu eu v-am urcat, voi ați vrut. Orice schimbare implică riscuri.

LIUBKA: Noi am vrut doar să scăpăm de-acolo.

HARRY: V-am spus că nu se poate evada în cele șase direcții ale lumii. Doar în a șaptea e posibil, cea pe care v-am propus-o.

METO: Renunț. De ce am plecat? Acolo aveam băutură, gară, toată ziua repetam cum trenul va opri și vom urca...

HARRY: Da, dar ați urcat vreodată?

METO: Nu contează. Important era că viața avea un scop – să urcăm în tren. Și acum, că am urcat, nu ne-a mai rămas nimic.

LIUBKA: Vreau să mă întorc.

DOKO: Și eu m-am răzgândit. Nu am vrut niciodată să plec din locul acela. M-am urcat în tren pentru că nu voiam să rămân singur.

LIUBKA: Eu acolo îmi ispășeam păcatele...Eu... Eu am un mare păcat...

DOKO: Cine nu are? Katia a murit din vina mea.

LIUBKA: Vreau să mă întorc la păcatele mele. Ah, cât de frumos am suferit acolo! Nici nu pot cere mai mult!

DOKO: Chiar și mie îmi plăcea suferința de acolo. Sufeream și beam, beam și sufeream, ce altceva să-mi mai doresc?

LIUBKA: Ce vom face acum?

METO: Există frâna de urgență, nu-i așa?

LUKO: La viteza cu care merge trenul ar fi un dezastru!

METO: (*către Luko*) S-a mai întâmplat ca toți pasagerii să coboare din tren?

LUKO: Da, o amenințare cu bombă într-un tren și toată lumea a coborât.

LIUBKA: Poate că și acum este o bombă?

LUKO: Nu știu. N-aș putea spune.

LIUBKA: Da, există o bombă!

HARRY: Nu-i nicio bombă. Ați cerut doar un tren, nu un tren cu bombă.

METO: Unde e toată lumea atunci? Trebuie să fie o bombă!

DOKO: Cum ziceți voi. Eu oricum sunt un prost. Poate că există, poate că nu...

METO: Voi știți ce se întâmplă acum? Deviază trenul într-un loc sigur, ca pe urmă să-l arunce în aer.

LUKO: L-au deviat demult. Ar fi trebuit să oprească până acum.
METO: Există bombe care explodează în momentul în care trenul oprește.
LIUBKA: Tocmai de aceea nu se oprește... Și nu se va opri niciodată!
DOKO: Să explodeze și să se termine odată totul...
LUKO: Nu vreau să mor într-un tren! Toată viața am urmărit trenuri trecând fără niciun rost. Nu, nu vreau!
LIUBKA: Eu aș merita să mor, dar mi-e frică de așteptare. Cred c-ar fi mai bine dacă aș sări.
METO: Vom muri cu toții, asta e clar. Dar Harry va fi primul. O să-l aruncăm pe el primul și apoi vom muri și noi.
HARRY: Nimeni nu va muri.
LUKO: Nu? Atunci cum vom scăpa de aici?
HARRY: Vă pot scăpa de oriunde.
METO: Cum așa?
HARRY: Vă pot spune, dar pe rând. (*deschide „ușa” cufărului*) Liubka va intra prima.

Liubka privește nesigură în jur și intră în cufăr.

Actul 11

METO: S-a închis înăuntru cu Liubka? (*se uită prin crăpături*) Nu văd nimic. Liubka, Liubka, spune ceva! Dar ce fac ei acolo?
LUKO: Nu știu. Poate că-i explică modul în care o va salva. Nu asta a spus?
METO: Și cum va face, dacă nici trenul nu poate să-l oprească?
LUKO: Nu știu. A spus că vom afla pe rând...
METO: De ce pe rând?
LUKO: Nici eu nu văd sensul. Pot face doar presupuneri...
DOKO: Eu nu intru acolo. Nu vreau să mă salveze nimeni... Am lăsat-o pe Katia să moară de foame și îmi merit soarta...
METO: Da, dar mai întâi trebuie să-ți speli păcatele înăuntru.
DOKO : Acum am înțeles totul. El este aici cu un scop. Cu toții avem păcate și el este aici pentru a da tuturor ceea ce merită. Țineți minte!
LUKO: Eu nu am păcate. Și nu voi permite nimănui să mă... Nu intru acolo!
DOKO: Are misiunea să ne trimită pe toți pe lumea cealaltă... unul câte unul. Țineți minte!
METO: Nu trebuia s-o lăsăm pe Liubka să intre acolo. Nu trebuia...
LUKO: A intrat de bunăvoie. Pe femei nu le oprește nimeni.

Cufărul se deschide. Liubka iese afară.

LIUBKA: Este rândul lui Doko.
DOKO: Al meu?
LIUBKA: Da.
DOKO: Meto, să intru?
METO: De ce mă întrebi pe mine?
DOKO: Ce trebuie să fac înăuntru?
METO: Întreab-o pe Liubka, ea știe.
DOKO: Liubka?
LIUBKA: Nu mă întreba, vei înțelege singur!
DOKO: O, Dumnezeule!!! (*intră*)
METO: (*către Liubka*) Ce s-a întâmplat acolo?
LIUBKA: Nu mai întreba.
METO: Spune-mi drept!

LIUBKA: Nu există niciun tren.
METO: Ce-ai spus?!
LIUBKA: Nu există niciun tren.
METO: Atunci ce este?
LIUBKA: Vei înțelege când vei intra. Țasta nu e un tren adevărat!
LUKO: Ce este atunci?
LIUBKA: Vă va spune când veți intra.

Doko iese afară.

DOKO: Luko, e rândul tău.
LUKO: Nu.
DOKO: Intră, Luko, n-are de ce să-ți fie frică.
LUKO: Nu?
DOKO: Nu, intră.

Luko intră în cufăr.

METO: (*către Doko*) Ce s-a întâmplat?
DOKO: Nu am înțeles nimic, dar am fost de acord.
METO: Ce ți-a făcut?
DOKO: Nimic. Când am intrat, a spus o groază de lucruri deștepte, dar nu am înțeles nimic. Există – nu există, nu există – există...

Iese Luko.

LUKO: Are dreptate. Are dreptate întru-totul.

Iese din cufăr Harry.

HARRY: (*către Meto*) Ai de gând să intri?
METO: Nu. Vom vorbi aici, ca între bărbați, de față cu toată lumea. Explică-mi ce se întâmplă!
HARRY: Nu pot să-ți spun nimic.
METO: De ce?
HARRY: Pentru că... pentru că eu nu exist.
METO: Ce-ai spus?
HARRY: Eu, tu, trenul existăm doar în imaginația ta. Ești doar un spirit care vizează și care are impresia că vede o lume reală. Dar lumea nu există cu adevărat.
LUKO: Are dreptate! Un sistem complet absurd cum este cel feroviar nu poate exista cu adevărat. Cine s-ar fi gândit să creeze ceva atât de ridicol?
DOKO: Și bomba există?
LUKO: Care bombă? Nu există nici măcar tren și tu vorbești despre bombă?
HARRY: Nu există nimic. Nici măcar moarte. Totul este doar visul unui spirit etern care visează la nesfârșit.
LIUBKA: Vreau să mor, eu am păcate.
HARRY: Nu există nici păcate, pentru că nu este nimeni față de care să greșești. Nimeni și nimic nu există, exact cum v-am spus.
METO: Lucrurile astea le-am mai auzit și la alții. Dar nu există nicio dovadă că este așa.
LUKO: Dar există dovezi că nu este așa?
METO: Nu, dar nu există nici probe care să susțină contrariul.
HARRY: Ba există și veți vedea! Imaginați-vă ceva ce nu se poate întâmpla cu adevărat. Priviți acest cufăr și acest lacăt. Oare ar putea ieși cineva dacă este închis înăuntru?

DOKO: Nimeni, niciodată.

LUKO: Nu.

METO: N-ar putea.

HARRY: Așa este, n-ar putea. Dar voi, doamnelor și domnilor, vă veți imagina că se poate, ceea ce va demonstra că viața nu-i decât o iluzie. (*intră în cufăr*) Meto, ia cheia și încuie cufărul. Numără până la zece și, când vei deschide cufărul, eu voi dispărea, de fapt, vă veți imagina că eu nu mai exist. Viața unui one-man show ține atâta timp cât se aude orchestra Titanicului. Hopa sus!

Meto închide cufărul și numără până la 10.

METO: Și-a imaginat careva că Harry iese din cufăr?

TOȚI: Nu.

METO: E posibil să se întâmple ceva ce nu se poate întâmpla? (*bătând în capacul cufărului*) Harry, dacă vrei, pot număra până la 20! (*deschide lacătul*) Hai, Harry, acum poți să ieși! (*deschide capacul*)

LIUBKA: Nu e nimeni înăuntru!

Actul 12

LIUBKA: Unde e Harry?

METO: Trebuie să fie pe aici pe undeva. Hai, Harry, ieși afară!

LIUBKA: Nu este...

METO: Dar unde este? (*caută prin bagaje*)

LIUBKA: Nu-l mai căutați. Harry a dispărut.

LUKO: Nici măcar nu a existat. Era doar în imaginația mea.

LIUBKA: Și în a mea.

DOKO: Niciodată nu mi-am imaginat că îmi pot imagina un astfel de lucru.

LIUBKA: Harry a înviat. A luat asupra lui păcatele noastre și a înviat.

LUKO: Nu a înviat. Nu a existat deloc, era doar o iluzie. Rămâne totuși o întrebare.

METO: Numai una?

LUKO: Da. A spus că există un singur spirit care vizează. Asta înseamnă că numai unul dintre noi visează, iar ceilalți fac parte din visul lui și nu există. Întrebarea este care dintre noi există cu adevărat și care este doar un vis?

METO: Facem o încercare și vom vedea.

LUKO: Ce fel de încercare?

METO: Să dispari chiar tu. Dacă vei dispărea, înseamnă că ești doar o parte din vis.

LUKO: Nu voi dispărea, pentru că exist și vă văd în visul meu.

METO: Nimeni nu știe exact care pe cine visează.

LUKO: Bine, voi încerca, dar nu voi dispărea.

METO: Încearcă!

DOKO: Aveți grijă! Nu vă jucați cu lucrurile astea!

METO: Lasă-l să încerce. Oricum nu există cu adevărat.

LUKO: Vom vedea cine nu există!

METO: Încă nu ți-e clar? Tu nu exiști! M-am săturat să te văd în visele mele!

LUKO: Acum vom vedea cine visează pe cine! Închide-mă în cufăr și numără până la 10.

Intră în cufăr. Meto încuie lacătul, numără până la zece, după care deschide capacul.

LIUBKA: A dispărut?

DOKO: V-am spus că nu e de glumă cu astfel de lucruri.

METO: Adevărul începe să iasă la lumină. Deci, nici Luko nu a existat? Acum mai rămâne să

vedem care dintre noi trei există și care nu. Hai, Doko! (*îi arată cufărul lui Doko*)

DOKO: Nu... eu nu exist. Încearcă tu!

METO: (*ezitând*) Bine, dar dacă se întâmplă să dispar, te snopesc în bătaie! (*merge către cufăr*)

LIUBKA: Nu, Meto, nu te las! Nu vreau să dispari!

METO: Eu sunt o ființă conștientă și nu voi dispărea.

LIUBKA: Mai bine dispar eu decât să dispari tu. Intru și eu cu tine...

METO: Intra, dar numai tu vei dispărea. (*intră împreună*)

LIUBKA: Dacă voi dispărea numai eu, am să rămân cu Harry, dacă nu voi dispărea – am să rămân cu tine. Vă iubesc pe amândoi.

METO: De când?

LIUBKA: De când v-am văzut prima dată.

METO: Nu-i adevărat.

LIUBKA: Ba da, e adevărat.

METO: Ba nu. Acestea sunt numai închipuirile mele și curând se va dovedi. Doko, închide-ne!

DOKO: Meto, nu te duce, frate! Liubka, nu mă lăsa singur! Nu vă jucați cu astfel de lucruri! Totul va fi la fel ca înainte: nu e niciun tren, nu e nicio bombă – unde vă duceți atunci?

METO: Închide cufărul! Curând ne vom revedea doar noi doi.

Doko închide cufărul și începe să numere. Ajunge până la șapte și deschide cufărul.

DOKO: Meto, Liubka? Metooo? (*căutându-i peste tot*) De ce m-ați părăsit? Ce mă fac singur aici?

Ce mă fac? Vreau să fiu acolo unde sunt și ceilalți. (*umple cufărul cu sticle*) Voi dispărea. Au

dispărut atâția, nu sunt eu mai prejos! Adio, Doko, adio, frățioare! (*intră în cufăr*) Ne-a mers atât de bine împreună, dar vezi cum s-au petrecut lucrurile? Adio. (*Închide capacul și începe să numere.*

Ajunge la zece după care se face liniște. După un moment capacul se deschide și Doko scoate

capul.) De ce nu am dispărut, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă aici? Să mai încercăm o dată... (*închide cufărul și numără încă o dată, dar își aduce aminte ceva, deschide cufărul și se uită la încuietoare*) Uite de ce n-am dispărut: n-are cine să închidă lacătul! Cum să mă încui singur?

(*face câteva încercări nereușite, după care iese nervos*) Ticăloșii, și-au bătut joc de mine! Pentru că sunt un prost! Au reușit să evadeze și se distrează de minune, iar eu am rămas aici și nu pot să dispar! Un prost, un prost, asta sunt! Prostule, când au dispărut ceilalți, trebuia să dispari și tu cu ei!

E teribil să rămâi singur pe lume! (*tipând*) Meto! Liubka! Vreau să dispar! Vreau! (*se gândește un*

moment) Dar dacă în realitate am dispărut? Probabil și cu ei s-a întâmplat același lucru: sunt în același loc ca și mine, dar sunt singuri. Asta înseamnă, de fapt, dispariția – să fii singur. Cu alte

cuvinte, un subiect fără noțiuni, cum a spus Hegel. La naiba, dar de unde știi asta?... De unde? De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, dispariția mea a început când a murit Katia. Da, prima a plecat Katia, apoi Harry, apoi Luko, Liubka, Meto și, la final, eu. Evadarea constă, de fapt, în dispariție...

Am dispărut. (*se așază disperat lângă cufăr*) Poate se va întoarce careva. (*deschide cufărul*) Nu-i

nimeni. (*se așază lângă cufăr*) Nu mi-a mai rămas decât să stau și să aștept ca cineva să se întoarcă.

Și dacă se va întâmpla, înseamnă că nu am dispărut. (*așteaptă, deschizând din când în când capacul cufărului*) Voi aștepta...

